

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

'Ο Κότυς, δ' Ε' με τήν ποιητική ψυχή, 'Ο έστερμένος ποιητής και δ' 'Οβίδιος. Μιά συγκινητική ωδή τού Λατινίου ποιη-
τοδ. Κότυς και Ρεσκούπορις. Τό δραματικό τέλος του. 'Η επέμβασις τής Ρώμης. Μία δραματική δίκη στη Γερουσία. 'Η
μυκροφωρεμένη βασίλισσα. 'Η εξορία τού Ρεσκούπορι και δ' θανατός του. 'Ο γυός τού Κότυος, κλπ.

ΤΗΝ 'Ελληνιστική Θράκη, κατά τήν αρχαιότη-
τα, εβασίλευσε κάποτε κ' ένας καλός ποιητής, τού
όποιου ή ζωή υπήρξε περιτετεωδής και τό τέλος
τραγικό. Τ' όνομά του Κότυς δ' Ε'. 'Ανέθηκε στό
θρόνο στά 12 μ. Χ., όταν πέθανε δ' πατέρας του
Ρημιούταλκός δ' Α'. Τότε τού Βασιλείου τής Θρά-
κης μοιράστηκε στά δύο. Τό πρώτο πήρε δ' αδελ-
φός τού άποθανόντος βασιλέως, δ' Ρεσκούπορις, και τό άλλο δ' γυός
τού Κότυς. 'Ο συγγραφέης Τάκιος αναφέρει ότι στό μεριδί του
πρώτου έπεσαν με κλήρο όλες ή άγονες και χέρσες χώρες, ενώ άν-
τιθέτως δ' Κότυς έ πήρε τούς ευφόρους και καλλιεργημένους χώμους
και πόλεις μεγάλες και άκμαίες. 'Ο χαρακτήρας τών δύο τούτων
βασιλέων έμοιαζε με τίς χώρες τού έξουσιάζαν: 'Ο Κότυς ήταν γλυ-
κός, εύγενής, φιλόφρωνος. 'Ο θεός του Ρεσκούπορις ήταν άπότο-
μος και σκληρός.

Νεώτατος δ' Κότυς, έπήρε γυναίκα τήν 'Αντωνία Τρούφαινα, κόρη
τού βασιλέως τού Πόντου Πολέμωνος και έγγονή τού Μάρκου 'Αν-
τωνίου, πρώτου 'Υπάτου τής Ρώμης. 'Ετσι έδέθη με συγγε-
νικούς δεσμούς με ισχυρές βασιλικές οικογένειες. 'Αργότερα, όταν
άπέκτησε γυό, τόν έστειλε στη Ρώμη νά εκπαιδευθή, και αυτός έ-
κει έγινε στενός φίλος τού Γαίου, δ' όποιος κατόπιν άνεκρηχθή άυ-
τοκράτορ τής Ρώμης.

Πρωτεύοντα τού Βασιλείου τού ήταν ή πόλις
Βιζύη. 'Εκει υπήρχαν τά άνάκτορα τού Κότυος,
μεγалоσηρητή και καλλιτεχνικότατα. Με τόν και-
ρό, τά άνάκτορα αυτά έγιναν τόπος συγκεντρώ-
σεως τών διασημωτέρων 'Ελλήνων και Λατινών
ποιητών τής εποχής εκείνης, ό όποιοι άφιέρωναν
πολλά έγκώμια και έλεγεία προς τιμήν τού φι-
λομούσου βασιλέως.

'Όταν δ' μέγας 'Οβίδιος έξορίστηκε άπό τόν
αυτοκράτορα τής Ρώμης Αδριανόν σέ μία πόλι
του Ερξέιου Πόντου, τήν Τόμη, έστειλε στό
βασιλέα Κότυε μία μακριά επιστολή, γοαρμένη
σέ Λατινικούς στίχους, με τήν όδωίαν τών παρα-
καλώσε νά τόν σπλαγχνισθή και νά τού έπατρέψη
νά περάση τό υπόλοιπο τής ζωής του στη Θράκη.
'Η επιστολή αυτή θεωρείται ένα άπό τά άρι-
στοτεργήματα τής Λατινικής ποιήσεως. 'Αρχίζει
με τό ακόλουθο έγκώμιο :

«'Ο Κότυ, άπόνονε βασιλεύων, πού ή εὐ-
γενική σου καταγωγή φέρνει ως σ' δ' δόξα-
μένον Εὐθαλότο... 'Αν έπιασε σ' αὐτή σου
ή εὐχέαις δις βοήσονται σ' έναν τόποι πού γι-
νομένη με τίς γῶδες σου, εὐάκουσε, δ' άριστε Βασιλέα, τή φωνή
πού σέ ικετεύει και γίνε δ' στήριγμα ενδ' δυστυχημένων έξο-
ρίστων... 'Η τύχη κ' παράδωσε στά χέρια σου. Αὐτό εἶνε τό μόνο
πράγμα γιά τό όποιον δέν παραποιέμαι. Σ' αὐτό τόλίχιστον ή
τύχη δέν έφάνηκε εχθρική σέ μένα. Δέξε σίς παραλλες σου τά
συντολίμια τού ναγαρίων μου, και άς δώσουν ό Θεοί δ' τόπος πού
άρχεις νά μή γίνή γιά μένα σκληρότερος άπό τά θαλάσσια κύματα...»

'Επειτα, δ' 'Οβίδιος, άφού ύμνηση τούς προγόνους τού Κότυος,
αναφέρειτά στό ποιητικό τάλντο τού βασιλέως τής Θράκης και λέει
τ' ακόλουθα :

...Θά προσθήνω άκόμη δι ή σπουδή τών όφελων τεχνών
παιάνει νά ήθη και μαλακώσει ή σκληρίτητα. 'Αν
δίνες τούς βεβαίους, κανέναν περισσότερο άπό σένα
δέν εκκλιταίης τίς άβραξ άυτής άσχυρίας και δέν
άφιέρουσε γ' αὐτές περισσώτερο καιρό. 'Οι στίχοι σου
τό φανερώθουν. Βγάλε τ' όνομά σου άπό τούς σεί-
χνους σου αὐτούς, και θά όφραξίθουν ενδ' δέν εἶνε
έξων Θρακός τ'. 'Όχι, δ' 'Ορρηξ δέν εἶνε δ' μένος
ποιητής τής; χώρας αὐτής, ή όποία πρέπει νά υπερη-
φανεύεται γιά τό ποιήματα τού Βασιλέως τής...
'Είσαα τρομερός σίς μήχες, άνίκητος σὺν πόν-
τεμο και 'έχεις τό θέρρος—όταν ή περιστάσεις τδ ά-
παιτήσουν—νά πάρη τά δ' έλα και νά βάψησ τά χέ-
ρια σου με τό αίμα τών εχθρών σου...
'Όμως ή Ποίησις εἶνε θεία τέχνη, και εἶνε δ'
δεσμός πού μās συνδέει, γιάτι και ό δὺδ εἶμαστε μυ-
νημένοι στό ίδια μυστήρια...
'Ως ποιητής λοιπόν, άπλώνω
πρός τόν ποιητή ικετευτικά τά
χέρια μου και ζητώ όσολο και
προστασία στό παργιά σου...»

'Επειτα, δ' 'Οβίδιος, άφού ύπερασπίζεται τόν έαυτό του και λέει
ότι άδικα τόν έξώρισαν άπό τή Ρώμη, τελειώνει με τήν ακόλουθη
στροφή :

«'Η πατρίδα μου, τήν όποιαν ύμνησα, μου άρνείται τό δικαί-
ωμα νά ζήσω σ' αὐτή και νά πεθάνω στη γή τών προγόνων μου!...
Σὺ όμως, δ' έστερμένος Ποιητή, άφρησέ με νά τελειώσω τίς ήμέρες
μου στη δική σου...»

Και δ' Κότυς, συγκινημένος, δέχτηκε τόν έξοριστό 'Οβίδιο
στά άνάκτορά του, τόν ευφροσύνησε με ήγεμονικές τιμές και τού εἶπε
ότι μακριά νά μείνη ήσυχος και άσφαλής στη Βιζύη όσον καιρό θέλει...
Στη Θράκη, δ' μέγας αὐτός Λατινός ποιητής έμεινε όλο τό υπόλοιπο
τής ζωής του, δηλαδή τέσσερα έτη, και έκει έγραψε τίς «Θλίψεις»
του σέ δ' βιβλία, τίς «Επιστολές» άπό τόν Πόντο σέ 4 βιβλία
και μερικά μικρότερα ποιήματα. 'Όταν πέθανε, δ' Κότυς τόν εκήθεσε
σάν ήγεμόνα.

'Ο Τάκιος, συνεχίζοντας τήν ιστορία τής Θράκης, αναφέρει
δι άν και δ' Κότυς και δ' Ρεσκούπορις είχαν οριζικά αντίθετους χαρακτή-
ρες, εν τούτοις, κατά τό διάστημα τής βασιλείας τού Αδριανού,
οι δύο αὐτοί βασιλείς ζούσαν ειρηνικά. 'Ο Ρεσκούπορις δέν
τολμούσε νά έπιτεθή εναντίον τού άνεμοίου του, γιάτι
φοβότανε τήν όργη τού αυτοκράτορος τών Ρω-
μαιών. 'Εκρυβε λοιπόν τά εναντίον τού Κότυος
εχθρικά αισθημάτά του και περίμενε τήν κατά-
λληλ ήκαιρία.

Πέθανε όμως δ' Αδριανός, και δ' Ρεσκούπο-
ρις, οίχοντας κάτω τή μάσκα, εισβάλεί στό βα-
σιλείο τού Κότυος... 'Ο ποιητής-βασιλέας
σάλλει συναγεμιά και με μία έμπνευσμένη ωδή
καλεί τό λαό του νά άπολύση γιά τήν άμυνα τής
χώρας...
'Η εχθροπραξίες αρχίζουν. 'Αλλ' δ' νέος
αυτοκράτορ Τιβέριος, μόλις ανέθηκε στό θρόνο τής
Ρώμης, συμβουλεύει τούς δύο βασιλείς τής Θρά-
κης νά πάμουν άμέσως τόν πόλεμο και νά ήου-
χάσουν. 'Ο Κότυς, συμμορφώνεται άμέσως
με τή σύσταση τού νέου αυτοκράτορος και άπολείπει
τό στρατό του, δ' Ρεσκούπορις όμως έτρεψε
άλλες διαθέσεις. Με πανουργία και ύστεροβολία,
ζήτησε συνέντευξη και συμφιλίωση με τόν αντίπα-
λό του.

'Ο Κότυς άπατήθηκε άπό τήν πρόταση τού
θείου και δέχθηκε. 'Ο Ρεσκούπορις, γιά νά
δώση πανηγυρικό χαρακτήρα στη συνδιαλλαγή,
επαφίαν, ήσαν ενδεκάτα χρασαία, αντίλλαξαν
λόγους φίλιας, έξαρνα
όμως, μ' ένα νεύμα τού Ρεσκούπορι, μπήκαν
ένοπλοι στρατιώτες και συνέλαβαν τό φιλοεσπούμενο Κότυε!...
'Ορθιος δ' ποιητής-βασιλεύς, γεμάτος άνάσταξη,
ιρνώει τή φωνή, επικαλείται τούς νόμους τής φιλοξενίας,
τά δικαιώματα τών
βασιλέων και τούς θεούς τών προγόνων του.
'Ο Ρεσκούπορις έμεινε άκμαίτος,
διέταξε νά δέσουν με άλυσι-
δες τόν Κότυ, και νά τόν ορίσουν σ' ένα κωιντορήμιο!...
Συγχρόνως
τά στρατεύματά του έμπησαν στίς
χώρες τού αλχημωτόν βασιλέως
και τίς κατέλαβαν. 'Επειτα δ' Ρεσκούπορις
έστειλε γοάρμια στόν
αυτοκράτορα Τιβέριο και τόν
επδοποίησε ότι άνεκάλγησε
συναμοσία
κατά τής ζωής τού αυτοκράτορος,
τήν όποια κατέστειλε και
σινέλαβε τόν άρχηγό τής
συναμοσίας αὐτής, τόν Κότυε.
'Ο Τιβέριος άπάντησε
ότι δέχεται μ' επαφιλιάζει
τήν
ένεργεία του αὐτή. 'Αλλ'
ότι,
πρωτό
έξετασθή
τό
ζη-
τήμα,
όποτε
δ'
αυτοκράτορ,
όποτε
ή
Γερουσία
τής
Ρώμης
μπορούσαν
νά
έκφέρουν
έπιτηγορία,
και
έπιμώμενος
συνε-
βούλευσε
τό
Ρεσκούπορι
ν'
άπολύση
τόν
Κότυ.
'Ο
Ρεσκού-
πορις
όμως,
έπειδή
φοβότανε
τήν
κατάβει
τού
άνεμοίου
του,
τόν
έδολοφρήσε
κρυφά
στήν
φυλακή
και
διέδωσε
ότι
αυτοκτόνησε!...

Τέτοιο οικτρό τέλος έλαβε δ' καλός, δ' ευγενικός και
άπό όλους θαυμαζόμενος έστεμμένος 'Ελλην ποιητής.
Στό μεταξύ, δ' έπαρχος τής Μυσίας Λατινός Πάνδος
πέθανε και στη θεοί του διορίστηκε άπό τή Ρώμη δ' Που-
μπίλιος φλάσκος. Αὐτός κατώφθηκε με
άπατηλές υποσχέσεις, νά φέρη ός τις
Ρωμαϊκές προσφιλικές τό βασιλέα Ρεσκού-
πορι, όπου με τό πρόσχημα βασιλικών τι-
μών έβαλε φρουρούς, τέχη γιά νά τόν
φυλάνε. 'Όταν όμως δ' Ρεσκούπορις
θέ-

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Τὸ Σύνταγμα περ...τρῶε παιδιὰ 1...

Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ βασιλείου μας εἶχε γίνει τόσος θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖο ἐρητύσαε ὁ λαὸς ἀπ' τὸν Βασιλεῖα Ὅθωνα, τοσες στασεις καὶ τόσα αἰματοκυλίωματα, ὥστε πολὺς ἀπλοϊκὸς κοσμοῦ τὸ περνοῦσε γὰ κανένα τρομερὸ στοχεῖο. Διηγοῦνται σχετικὸς ὅτι ἡ γράψις ἐκείνου τῷ κοίρου, θελοντας ν' ἀποκομίσουν τὰ μικρὰ τῶς ἔλεγαν ἀπειλητικὰ :

— Σωπα γιατί θά φωνέξω τὸ... Σύνταγμα νὰ σὲ φάη !

— Μιά ἐπιστολὴ τοῦ Κυβερνήτου.

Ὁ Καποδίστριας δταν πρωτοκατέστη στήν Ἑλλάδα γιὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν Κυβέρνησι τοῦ κράτους, ἔγραψε σὲ κάποιον τὰ ἑξῆς χροατικιστικὰ :

«Οἱ προϋχοντες εἶνε Τούρκοι μὲ δνομα χριστιανῶν, οἱ ἀπλαρχηγοὶ εἶνε λησταί, οἱ Φαναριῶται ἀγρία τοῦ Σατανᾶ, οἱ λόγιοι μαροῖ. Μόνον οἱ χωρικοὶ εἶνε ἀξία γάπρησι».

— Κατὰ τὴν ἀσθένεια κ' ὁ γιατρός.

Ὁ μακαρίτης ἱατρός καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεόδωρος Ἀφεντούλης, προσκλήθεισ μιά μέρα νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ ἐξετάσῃ μιά πολυφάρμακον κόρη, σὲ ηλικία γάμου εὐρισκομένη, τὴν βρήκε πόνησαναν ἐξ..... ἔρωτος! Ἐγράψε τότε καὶ ἀφῆσε στὸν πατέρα της μιά συνταγὴ συντεταγμένη λατινιστῶ, προσθεθεὶς καὶ προσφορικῶς, δι—
— Ἀπὸ τὸ γιατρικὸ θὰ κάμῃ καλὰ τὴν ὁσθεντὴ κα δὲν θὰ ξαναρωσώτησῃ πλέν ἀπὸ τὴν ἀσθένεια αὐτῆ.
Ὁ πατέρας πῆρε τὴ συνταγὴ καὶ ἔπιψε σὲ δύο-τρὶα φαρμακεία νὰ τὴν ἐκετέλεισῃ.

Οἱ φαρμακοποιοὶ ὄμως, μόλις τὴν ἔπαιραν καὶ τὴν ἐδάβαζαν ἐσκαζαν στὰ γέλια καὶ τὴν ἔδιναν πάλιν στὸν πατέρα της κόρης λέγοντας :

— Ἡμεῖς δὲν ἔχομε ἀπὸ αὐτὰ τὰ φάρμακα.

Παραξενεύτηκε τότε ὁ πατέρας τῆς νεᾶς κα ἐστενοχωρήσῃ ἔναν φαρμακοποῦ νὰ τοῦ πῆ τὴ γράφει ἡ συνταγὴ αὐτὴ καὶ γελᾶνε ὅλοι, μόλις τὴ διαβάσων.

Ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ ἐξήγησε τὸ ἐίδος τοῦ ἀναγραφομένου στὴ συνταγὴ φαρμάκου, τὸ ὁποῖο ἄμα ἄκουσε ὁ πατέρας ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἐτρέξε λοιπὸν καὶ βρήκε τὸν Ἀφεντούλη κ' ἄρχισε νὰ τοῦ παραπονεῖται :

— Ἐξοχώτατε ! Τί εἶνε τοῦτο ποῦ μοῦ ἔκομε ! Ἦταν ἀνάγκη νὰ με ρεζιλῆγῃς σὲ ὅλα τὰ φαρμακεία ; Δὲν μοὶ τὸλεγε, τοῦλάχιστον, τοῦ ἰδίου !...

— Φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀφεντούλης, οἱ γιατροὶ εἶνε γιατροὶ καὶ γράφουν συνταγῆς καὶ ἀσθενεῖς. Συνταγὴ ἔδωσα κ' ἐγὼ γιὰ τὴν ἀσθένεια τῆς κόρης σου. Οἱ γιατροὶ δὲν εἶνε... προξενητάδες, γιὰ νὰ λένε στους γονεῖς ὅτι πρέπει νὰ βροῖν γαμπρὸν... Ἐγραψα λοιπὸν στὴ συνταγὴ ὅτι γαμπρὸς χρειάζεται στὴν κόρη σου κ' ἂν δὲν τὸν βρήκες στὰ φαρμακεία, ζήτησε τον, τὸ γαμπροῦτερο, ὁπουδήποτε. Ἔτσι θὰ γιατρευτῇ ἡ κόρη σου καὶ σὺ θὰ ἡσυχάσῃς...

λῆσε ν' ἀπομικρυνθῇ, ἐκατάλαβε ὅτι ἦταν αἰχμάλωτος τῶν Ρωμαίων. Σιδεροδεμένος τώρα ὁ ἀπαίσιος Ρεσκούπορις, μεταφέρεται στὴ Ρώμη καὶ ὀδηγεῖται μπροστὰ στὴ Γερουσία, σὲ ἐπίσημη συνεδρίασι της. Ἡ γυναίκα τοῦ Κότῳς ἦταν ἐκεῖ, μακροχρονίη, καὶ με φωνὴ παλλομένη ἀπὸ τὸ κλάμα, κατηγορεῖ τὸν αἰχμάλωτο ὡς δολοφόνου τοῦ ἀνδρός της.

Ἐξετάζοντα μάρτυρες καὶ ἀποδεικνύεται καθαρὰ ἡ ἐνοχὴ τοῦ Ρεσκούπορι. Καὶ ἡ Γερουσία, ἐπεικῶς, τὸν καταδικάσει νὰ περῶσθι τὸ ἰπὸλοτο τῆς ζωῆς του ἐξορίστος, μακριὰ ἀπὸ τὴ Θράκη, σὲ μιά ἀποκία τῆς Ρώμης.

Ὁ Ρεσκούπορις ἐξορίστηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου. Ἐκεῖ ὄμως, ἔπειτα ἀπὸ λίγων καρῶ, ἐπροσπάθησε νὰ δρατελεισθῃ. Οἱ Ρωμαῖοι τὸν συνέλαβαν μέσα σὲ μιά τριήρη καί, χωρὶς καμμιὰ διαβασία, τὸν θανάτωσαν.

Ὁ Τιβέριος ἐπεκέρωσε τὴν πράξι αὐτῆ τῶν φρουρῶν του, καὶ με τὴν ἰδιότητα κηδεμόνου τοῦ ἀνηλίκου γιου τοῦ Κότῳς, διώρισε ἔπαρχου τῆς Θρακῆς τὸν Ρωμαῖο Ρούφου. Ὁταν ὄμως ὁ γιὸς τοῦ Κότῳς, (Ρυμουτάκης ὁ Β' ὀνομαζόμενος), ἐνηλικιώθη, ἔλαβε τὸ θρόνον του καὶ κάθε προστασία ἀπὸ μέρους τῆς Ρώμης. Ὁ Ρυμουτάκης ὁ Β' ἔδωκε λῆσι ὡς στὰ 46 μ. Χ. καὶ ὑπέθε ὁ τελευταῖος Ἕλληνας βασιλεὺς τῆς Θρακῆς.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΔΗΜΩΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΚΙ' Ο ΓΑΤΟΣ

Πέντε ποντικοὶ κοντοῦροι κ' ἄλλοι τρεῖς ἀλευροφῶροι ἐφροτώσαν κοιτάζι γιὰ νὰ πάνε στὴν Κουζίνα. Τὸς ἐπάναι μιά κουντῖνα. (1) πᾶσι ὁ γάτος στὸ τιμόνι, με τοὺς ποντικούς μ' ἀλλῶνε. Καὶ τοὺς δένει ὅπο τ' ἀγνάρη καὶ τοὺς οἰχνε μες σ' ἀπάρι. Ἐφτασε κ' ἡ ποντικῖνα με τὰ μοιρολόγια ἐκείνα.

— Δὸς μου, γάτε, τὰ παιδιὰ μου νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ καὶ οἰχί. — Δὲν τὸ θέλω ἐγὼ το οἰχί, τὶ σὸ δόντι μου καθίσει. — Δὸς μου, γάτε, τὰ παιδιὰ μου νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ τὸ χέλι. — Δὲν τὸ θέλω ἐγὼ τὸ χέλι, τὶ μοῦ ξεγλυστράει καὶ γέυγει. Φεύγα πέρα, ποντικῖνα, μὴ σὲ κάρω σὰν κ' ἔκεινα. — Ἄσε, γάτε, τὰ παιδιὰ μου νὰ εἶλα γάγε κἀνε ἔμενα.

— Δὸς μου, γάτε, τὰ παιδιὰ μου κ' εἰν'τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς [μου]. — Φεύγα πέρα, ποντικῖνα, μὴ σὲ κάρω σὰν κ' ἔκεινα.

— Κόπισσε, θεῖα ποντικῖνα, νὰ σὲ κάρω σὰν κ' ἔκεινα. Μιά τῆς δίνει, τὴ βρυτάει καὶ τὴν τρέει καὶ γελᾶει.

Η ΧΕΛΩΝΑ ΚΙ' Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ

Νὰ σοῦ πῶ ἕνα παραμῦθι κ' ἐπὶ τοῦ κοινκί καὶ τὸ ρεβῆθι τοῦ μαλῶναν οἱ Ἑβραῖοι νὰ ἔνα ψάρι, γιὰ ἕνα χέλι, γιὰ ἕνα κόκκινου τοσιμερι, καὶ πλαστῖον ἀπ'τὰ γένεια Κόκκορας καὶ Διαμαντίνα. Βρίσκει μιά ἐκκλήσιτ' ἀμῆνη καὶ σιχτῖα μαντελομένη. Βάνω τὸνα μου δαχτύλι. Βάνω τ' ἄλλο μου δαχτύλι, καὶ οὐθὸ κ' ἄνοιγει. Βρίσκει πῆτα στὸ πλαστῖον κ' ἀλεποῦ στὸ μοναστήρι. Κι' ὁ σκαντζοχοῖρος ὁ λειρῆς κάνει τῆς χελώνας μᾶτι.

Κι' ἡ χελῶνα τὸ ἀπεικάστη κ' ἀπὸ τὸ χορὸ ἐπετῆχθη τὰ παπούσια τῆς φορεῖ καὶ τὸ φορεῖτῆ τῆς παίρνει. Κάτου στὸ γιὰλο παγαίνει καὶ στὴ βάρκα μέσα μπαίνει καὶ στὴν Καλομέτα β' αἶνει, πᾶνον στὸν Κατῆ πηγαίνει. — Ἄδικα Κατῆ κ' ἀφῆνθη, ἀπὸ τοῦτον τὸ λεβῆνθη ὅπου πᾶω νὰ σεργιανῶ ὅλο μπρὸς μου τὸνε βρίσκει. — Πάρτονε, κυρὰ Κωκῶνα, καὶ καλὸ εἰν'τὸ παλλῆμαρι, ψηλὸς λιγνὸς σὰν κωπανος, γοντῆς σὰν τὸ πιθάρι.

Ο ΚΑΒΟΥΦΟΓΑΜΟΣ

Κάτου στὸ γιὰλο στὸν ἄρμω γάταν οἱ καβοῦροι γάμο καὶ παντρεύαν τὴ Μαλῶνα καὶ τῆς δίνανε προικιά ὅσο νὰ χωράη νὰ μπαίνει

ἕνα κόκκινου κοινκῖα καὶ με μιά σιδερεστιά γιὰ νὰ βρεθῇ τὸ κοινκῖα, καὶ τῆς δίναν ἕν' ὀμπέλι

Η ΓΡΗΛΑ ΦΑΓΟΥ

Μιά γρηλὰ εἶχεν ἀρρωστιά, ἄρρωστιά καὶ θεμαστιά, κ' εἶχε πόνο στὸ κεφάλι κ' εἶχε ἀναγὰρῖα μεγάλη. Στέλνει νόσθη ὁ γιατρός, δὲν ἡξείρει μῆτε αὐτός. — Πές μου γρηλὴ τὴν ἀφῶνι σου νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀρρωστιά σου. — Τίποτα δὲν τρέω ἡ γρηλῆ, [μένη].

Πὸς δὲν εἶρει γεθρομένη ! Τρώγω ἐνὸ γάλλεσι ψητούς κ' ὄλλεσι δὲν τσιγαροῦτες, κ' ὅποτε ἔχω λίγη πῆινα δὲ' με σώνει προβατίνα κ' ὅποτε ἔχω καὶ μεγάλη δὲ με σώνει ἕνα βουβάλι. — Φέριτε τῆς κοινκῖα βρα- [σμένα, γιὰτι θὰ με φάη καὶ μένα. Ὁ Συλλέκτης

(1) Τρακέρια

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Ὅποιος νομίζει ὅτι ἡ ἀτεργία εἶνε φροῖτο τῶν νεωτέρων χρόνων, κάνει μεγάλο λάθος. Σὲ μιά ἀρχαιολογικῆ ἀνασκαφῇ, ποῦ ἔγινε πρὸ ἑτῶν, ἀνεκαλύφθη μιά Ρωμαῖκῆ ἐπιγραφή τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατόρων, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἕνα ἔγγραφο τῶν Ἀρχῶν ἐναντίον τῶν νομάδων ποῦ ἀτήγησαν.

Τὸ ἔγγραφο ἀπευθίνετα πρὸς τοὺς ἀτεργῶν, τοὺς ὁποίους προτρέπει νὰ διακοῦν τὴν ἀτεργία καὶ τοὺς ὑπόσχεται πλήρη ἀμνηστία ἂν ἐπανελάθωναν τῆς ἐργασίης τους, ἠτιμίει δὲ με φοβερῆς τιμωρίας τοὺς ὑπακηνῆτάς, ποῦ ἐξωθῶν τοὺς ἀτεργῶν ἐναντίον τῶν Ἀρχῶν.

